Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. свягъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ	2 зр. 40 к.
на пôвъ року	1 зр. 20 к.
на чверть року	60 к.
мѣсячно	20 к.

Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ	5 зр. 40 к.
на пôвъ року	2 зр 70 к.
на чверть року	1 зр 35 к.
мѣсячно	45 к.

Поодиноке число 3 кр

Ч. 291. Середа 1 (13) сѣчня 1892 Рокъ I.

Запрошенє до предплаты.

Нинѣшнымъ числомъ кôнчимо першій рôкъ, тожь идучи за загально принятымъ звычаємъ, пригадуємо, що пора вôдновити предплату и запрошуємо охотныхъ до неи, щобы завчасу можна управильнити накладъ и точну высылку нашои часописи.

„Народна Часопись“ буде и въ слѣдуючôмъ роцѣ выходити пôдъ тыми самыми условіями, що доси.

Предплата у Львовѣ

въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ (улиця Чарнецкого ч. 8) и въ ц. к. Староствахъ на провінціи выносить:

на цѣлый рôкъ:	2 зр.	40	кр.
на пôвъ року:	1 зр.	20	кр.
на чверть року:	—	60	кр.
мѣсячно:	—	20	кр.
Поодиноке число:	—	1	кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ:	5 зр.	40	кр.
на пôвъ року:	2 зр.	70	кр.
на чверть року:	1 зр.	35	кр.
мѣсячно:	—	45	кр.
Поодиноке число:		3	кр.

У всякихъ справахъ редакційныхъ просимо вôдносити ся до: Редакціи „Народнои Часописи“ ул. Чарнецкого ч. 8 (Бюро Ґазеты Львôвскои). **Инсераты** („Донесеня приватнѣ“) буде приймати вôдъ 1 (13) сѣчня 1892 р. **„Бюро Дневникôвъ“** Людвика Пльона, ул. Кароля Людвика ч. 9. Въ тôмъ самôмъ бюрѣ вôдбуває ся также мѣсцева експедиція.

Що нового зъ Африки?

Що нового зъ Африки? пытали колись цѣкавѣ старѣ Римляне. Колибъ они такъ нинѣ жили, то ажь бы за голову взяли ся, а може бы таки уха затыкали, якъ бы имъ нинѣшный першій-лѣпшій журналістъ ставъ розказувати, що чувати зъ Африки. Въ нашихъ часахъ можна бы що дня таки спору книжку заповнити всѣлякими вѣстями зъ Африки, бо коли не на одномъ то певно на другомъ конци сеи части свѣта стане ся щось такого, що для насъ Европейцѣвъ есть не лишь цѣкаве, але часто таки насъ безпосередно обходить. Отъ въ теперѣшну пору н. пр. цѣкавѣ и важнѣ для насъ двѣ справы африканьскѣ: змѣна на египетскôмъ престолѣ и ворохобня въ мароканьскôмъ цѣсарствѣ, двѣ справы, зъ котрыхъ кожда при якôмсь ненормальнôмъ ходѣ рѣчей могла бы выкликати и немалый заколотъ въ Европѣ. На щастє обѣ тѣ справы стоять, бодай доси, такъ, що на разѣ нема причины побоюватись ихъ шкôдливого вплыву на нашѣ вôдносины політичнѣ; мимо того все таки годить ся слѣдити за ними докладнѣйше и приглянутись имъ трохи близше.

Въ Египтѣ померъ дня 6 с. м. тамошный кедивъ (віце-король) Тавфікъ-паша на запаленє легкихъ, котрого набавивъ ся въ наслѣдокъ инфлюенцы. Требажь знати, що Египетъ, хочь нинѣ держава зовсѣмъ майже самостойна, есть все таки бодай формально зависима вôдъ Туреччины. Ще коли въ Египтѣ панувавъ отецъ помершого кедива, Исмаилъ-паша, мала Туреччина майже повну власть надъ Египтомъ и султанъ именувавъ за кождый разъ тамошного кедива, котрый уважавъ ся больше за турецкого ґубернатора якъ за самостойного володѣтеля. Доперва Исмаилови-пашѣ удало ся великими грошми та всѣлякими вплывами въ Константинополи довести до того, що власть его и становище въ Египтѣ стали ся наслѣдственными и переходять теперь зъ роду въ рôдъ на найстаршого сына. Померший кедивъ бувъ вже наслѣдственнымъ віце-королемъ въ Египтѣ, хочь строго взявши, вôнъ доставъ ся на престолъ лишь длятого, що султанъ усунувъ его батька вôдъ власти. Нинѣ есть Египетъ лишь формально зависимый вôдъ Туреччины а та формальнôсть не стоить ему на перешкодѣ розвивати ся самостойно.

Але по выбудованю Суецкого каналу попавъ Египетъ въ иншу зависимôсть, небезпечнѣйшу якъ формальна зависимôсть вôдъ Туреччины. Черезъ каналъ Суецкій переплывае нинѣ до Азіи множество кораблѣвъ европейскихъ, а зъ тыхъ найбôльше анґлійскихъ, бо ажь чотири пятыхъ частей всѣхъ кораблѣвъ — причина достаточна, щобы Анґлія запанувала надъ сею найважнѣйшою для неи дорогою до Индій. Рôвночасно однакожь и Франція робила собѣ претенсіи до сего каналу а зъ нимъ и до Египту, бо каналъ будували французскѣ инжиніры и французскими капіталами. Требажь ще и то взяти вôдъ увагу, що фінансова господарка Исмаила-пашѣ була дуже лиха и край попавъ въ великѣ довги, въ наслѣдокъ чого Анґлія и Франція мусѣли установити въ Египтѣ своихъ контрольорôвъ фінансовыхъ. Коли Исмаилъ-паша хотѣвъ силою тыхъ контрольорôвъ позбути ся, то дойшло до того, що вôнъ, не хотячи добровôльно уступити ся, мусѣвъ на приказъ султана вôддати край своему сынови Тавфікови.

По сѣй змѣнѣ край переживавъ тяжкѣ

БОКЛАЖОКЪ.

Написавъ Ґій де Мопасанъ.

(Конець.)

Минуло три роки.

Зажиточнôй старусѣ вело ся знамените. Здавало ся, що не постарѣла ся анѣ о одну днину а Шікота брала ся вже розпука. Ему здавало ся, якъ колибъ вôнъ мусѣвъ платити тѣ грошѣ ще якои пôвъ сотки лѣтъ, якъ колибъ то его перехитрили, зрупнували. Бувало зайде на хуторъ, отъ звычайно якъ то господарь въ липню выйде на поле подивити ся, чи збôже доспѣло вже пôдъ косу. Бабуся повитає его за кождый разъ зъ усмѣхненымъ поглядомъ, якъ колибъ тѣшила ся зъ того, що его, якъ то кажуть, надула. А Шікó вертавъ вôдтакъ чимъ скорше до воза та говоривъ собѣ гнѣвливо пôдъ носомъ:

— Коли вже разъ побачу тебе на марахъ, ты старе помело?

Не знавъ собѣ вже рады. Бувъ бы еи таки удусивъ, кôлько разôвъ лишь еи побачивъ. Ненавидѣвъ еи зъ дикою скрытою лютостію обкраденого селянина.

Роздумувавъ надъ добрымъ способомъ.

Наконець прийшовъ одного дня знову, такій чогось урадованый, що ажь руки собѣ затиравъ, якъ тогди, коли то першій разъ натякнувъ ѣй про теперѣшну ихъ угоду.

Коли вже по кôлькохъ хвиляхъ наговоривъ ся о всѣлякихъ дурницяхъ, вôдозвавъ ся:

— А скажѣть менѣ, бабусю, чому не зайдете нѣколи до мене на обѣдъ, коли приѣдете до Еґревіль. Люде вже всѣляко о тôмъ говорять. Кажуть, що межи нами нема згоды и дружбы, а то менѣ прикро. Чейже знаєте, що не мусите менѣ платити — черезъ оденъ обѣдъ я чей не збѣднѣю. Заходѣть до насъ, коли схочете — най вамъ то не буде маркотно: мы будемо тому дуже радѣ.

Бабуся Маґльоариха не дала ся довго просити, а коли на третій день приѣхала зъ паробкомъ на торгъ до мѣста, казала заѣхати на пôдсѣнє до Шікота, зайшла до гостинницѣ и казала дати собѣ обѣдъ.

Шікó вельми зрадувавъ ся; надскакувавъ коло неи, якъ коло якои великои панѣ, принѣсъ ѣй печене курятко, баранину, карафіолы, словомъ все, що мавъ найлѣпшого, але бабуся ѣла дуже мало. Звыкнувши вже вôдъ молодыхъ лѣтъ до умѣренности, живила ся головно юшкою, хлѣбомъ та молокомъ.

Шікó чогось дуже коло неи надскакувавъ та все запрошувавъ, дававъ принуку. А бабуся Маґльоариха таки й нѣчого не пила; навѣть кавы не хотѣла выпити. Наконець спытавъ властитель гостинницѣ:

— А може бы вамъ чарочку доброи горѣвки?

— Нехай и такъ — не скажу нѣ!

Въ одной хвили роздавъ ся голосъ по цѣлôй гостинници:

— Рузько, принеси-ко тои доброи, знаєшь, — тои найлѣпшои!

Служниця принесла чимъ скорше велику фляшку, на котрôй бувъ налѣпленый папірець зъ якоюсь написею. Шіко налявъ двѣ чарки:

— Покоштуйте лишь трошки, яка знаменита!

А бабуся надпила трошки, цѣдила поволи горѣвку въ себе, абы довше мати зъ неи пожитокъ. Колижь выпила цѣлу чарку, то ще й перевернула чарку горѣ дномъ, абы въ нѣй и капельки не позôстало, а вôдтакъ вôдозвалась:

— Таки правду кажете, маєте, ейбогу, знамениту горѣвку!

Ще й недоговорила, коли Шіко наливъ ѣй другу чарку. Хотѣла ему подякувати и вже не пити, але було вже трошки запôзно. Поволи выпила и другу, якъ само поволеньки якъ и першу.

Коли вôнъ хотѣвъ наляти ѣй ще третю, она вже таки рѣшучо опирала ся. Але вôнъ настававъ на ню привѣтно та запрошувавъ:

— Она, бачите, така здорова якъ молоко; я выпю десять, дванацять, — то вже спора капля, а всежь таки нѣчого менѣ не вадить; чоловѣкъ не то якъ цукоръ. Така чарочка розôйде ся вже на языцѣ. А она, бачите, дуже помôчна на жолудокъ!

Але двѣ чарки вже выстали, щобы бабуся Маґльоариха засмакувала въ горѣвцѣ, тожь пристала вже и на третю, але все таки выпила

хвилѣ. Настали ворохобнѣ, зъ котрыхъ двѣ мали рѣшаючій вплывъ на дальшу судьбу Єгипту. Ворохобня войскова пôдъ проводомъ Арабі-паши въ 1881 р. мала той наслѣдокъ, що Анґлія выслала свои кораблѣ военнѝ пôдъ Александрію, котрѝ бомбардували то мѣсто и остаточно заняли цѣлый Єгипетъ, уставили тамъ свое войско и держать его доси въ рукахъ. Пôдчасъ ворохобнѣ зажадавъ бувъ Тавфікъ-паша помочи вôдъ Туреччины, але коли та ему еи не дала, то вôнъ приставъ на окупацію краю черезъ Анґлію. Такъ отже утратила Туреччина зъ власнои вины вплывъ на Єгипетъ. Въ наслѣдокъ тои окупаціи пôйшовъ и роздоръ мѣжь Францією и Анґлією та настало зближене Анґліи до Италіи, котрого дальшимъ наслѣдкомъ було то, що Италія заняла Массаву надъ Червонымъ моремъ и посунулась ажь до Абессініи та утворила тамъ италіяньску кольонію звану Ерітреа. Черезъ другу ворохобню на далекôмъ полудни, въ Суданѣ, де выступивъ бувъ звѣстный Магді, утративъ Єгипетъ дуже важнѝ и богатѝ провінціи.

Смерть Тавфіка выдвигнула була знову на хвильку пытане, що стане ся теперь зъ Єгиптомъ. Вôдзывы зъ Лондону и Парижа дали ясный доказъ, що тамъ слѣдять дуже пильно за сею справою. Говорено также, що Туреччина при затвердженю нового кедива зажадае для себе такожь якихсь уступокъ. То однакожь не наступило и султанъ затвердивъ безпроволочно старшого сына помершого кедива, Аббаса-пашу новымъ кедивомъ египетскимъ. Здаесь однакожь, що Анґлія мимо того, що мае свои ґарнізоны майже у всѣхъ важнѣйшихъ мѣстахъ египетскихъ, мимо того, що анґлійскій ґенералъ есть найвысшимъ командантомъ всеи египетскои арміи, побоювалась она все таки якогось заколоту, коли приказала своѣй цѣлôй фльотѣ середземного моря выплынути на египетскѝ воды, хочь що правда, лишь на „повитане" нового кедива.

Чи настане яка змѣна въ Єгиптѣ, трудно нинѣ сказати. То лишь рѣчь певна, що Анґлія теперь и въ найблизшихъ рокахъ тымъ менше схоче уступити ся зъ Єгипту, коли ся держава мае спочити въ рукахъ молодого, бо ледви 17-лѣтного володѣтеля, котрый хочь мае чисто европейске образоване, то всежь таки есть ще за молодый, щобы мôгъ зовсѣмъ самостôйно поступати и опирати ся всякимъ интриґамъ. Ся обставина спонукуе Анґлію до тымъ бôльшои бачности на Єгипетъ.

Друга справа африканьска, не менше замотана, то справа марокканьска, котру теперь видвинула ворохобня коло Танґеру а по части и въ оазѣ Туатъ, лежачôй въ глубинѣ Африки на полудне вôдъ Альжіру. Найбôльшу претенсію до Марокко мае Испанія, котра, такъ сказати бы, стоить зъ нимъ въ природнôй звязѣ и уважае его за правну для себе спадщину. Зъ другои же стороны припирае до Марокко французска кольонія Альжіръ и Франція рада бы поволи заокруглити свои посѣлости въ захôдно-пôвнôчнôй Африцѣ та сполучити ихъ въ одну цѣлôсть. Зъ того змаганя выплывае охота Франціи заняти оазу Туатъ и утворити собѣ такъ дорогу зъ однои стороны надъ Сенеґаль та обôйти Марокко зô всѣхъ бокôвъ, зъ другои же стороны перебрати ся може ажь на ґвінейске побереже и такъ зъ часомъ загорнути може цѣлу захôдно-пôвнôчну Африку. Въ справѣ сѣй треба отже мати двѣ рѣчи на оцѣ: ворохобню въ Марокко и похôдъ Французôвъ на Туатъ

Ворохобня, якъ сказано, выбухла коло самого Танґеру, мѣста положеного надъ моремъ, де перебувають европейскѝ дипльоматы и де жие богато Европейцѣвъ. Султанъ марокканьскій, Мулей Гассанъ, мае свою резиденцію въ Марракешь (Марокко). Причину до тои ворохобнѣ дало первѣстно то, що кôлькохъ Маврôвъ зъ Ґарбіи, абы пôмстити ся на шейху свого округа за убите двохъ ихъ землякôвъ, напали на него дня 27 грудня, вытягнули его зъ правительственного будынку на улицю и тамъ убили, а вôдтакъ забрали ему всю худобу и пустились по краю рабувати, прибираючи собѣ чимъ разъ бôльше людей. Коли товпа въ силѣ якихъ 5.000 людей пôдôйшла пôдъ Танґеръ, наставъ въ тôмъ мѣстѣ переполохъ и въ слѣдъ за нимъ явились анґлійскѝ и испаньскѝ кораблѣ пôдъ мѣстомъ. Въ Парижи налякали ся того дуже, особливо, коли ще розôйшлась була чутка, що Анґлійцѣ высадили вже навѣть войско на берѣгъ и хотять Марокко окупувати. Франція выслала отже чимъ скорше и свои кораблѣ пôдъ Танґеръ и якъ кажуть, дала ихъ командантамъ запечатанѝ приказы. О дальшôй акціи въ сѣмъ напрямѣ нема близшихъ вѣстей; звѣстно лишь то, що межи Анґлією а Францією наставъ теперь великій антаґонізмъ и Франція прискорюе теперь занятє оазы Туатъ.

Оаза Туатъ, есть то урожайне мѣсце середъ пустинѣ Сагары, може якихъ 400 кільометрôвъ довге, котре звѣстне вже було навѣть старымъ Римлянамъ. Оаза та належала доси пôдъ верховну власть марокканьского султана Мулея Гассана, але фактично вôнъ въ нѣй нѣколи не панувавъ. Въ послѣдныхъ часахъ стали Французы дуже обрабляти ту оазу и о скôлько здае ся, имъ удало ся тамъ розширити свôй вплывъ. Можна то вносити зъ того, що Мулей Гассанъ хотячи переконати ся, чи мае въ тôй оазѣ ще яке значѣне, посылавъ туды своихъ послôвъ; тѝ однакожь, видко, вернули зъ нѣчимъ, коли султанъ засудивъ ихъ на смерть. Тымчасомъ, якъ зачувати, пустились вже Французы пôдъ проводомъ ґен. Томассена до Туату. Справа марокканьска стоить отже теперь такъ, що ворохобня коло Танґеру ширить ся дальше, пôдъ мѣстомъ тымъ стоять вже военнѝ кораблѣ Анґліи, Франціи и Испаніи, а Французы машерують тихцемъ до Туату.

Справы краєвѝ.

(Розвôй промыслу въ краю). Краевый Выдѣлъ и его орґанъ дорадній, краева комісія промыслова, выказують въ протягу послѣдного року выдатнѝ результаты своеи працѣ на поли пôднесеня промыслу въ краю.

Въ тôмъ часѣ скôлькôсть заведень для науки промысловои збôльшила ся о шѣсть, а введене въ житє дальшихъ чотирохъ школъ промысловыхъ вже приготовлене; станъ истнуючихъ школъ полѣпшае ся, бо завдяки щедро роздаванымъ изъ краевого фонду стіпендіямъ, прибувае имъ що разъ бôльше вôдповѣдно приспособленыхъ учительскихъ силъ, що зъ зъ натуры рѣчи становить одно зъ найголовнѣйшихъ условій успѣшнои дѣяльности кождои школы.

Инвентарь богато промысловыхъ школъ и засôбъ средствъ помôчничихъ науковыхъ ще не зовсѣмъ вôвповѣдае потребѣ, але поволи браки выповнюють ся, котрѝ найборше вымагають заспокоеня.

Въ минувшôмъ роцѣ зроблено кôлька важныхъ улаџжень, вымѣреныхъ на запевнене промысловымъ школамъ вôдповѣдаючого цѣли примѣщеня. У всѣхъ околицяхъ краю прибувае рукодѣльникôвъ выученыхъ въ промысловыхъ школахъ.

Спôлки рукодѣльничѝ, остаючѝ пôдъ опѣкою краю, розвивають ся также успѣшно и въ послѣдныхъ часахъ орґанізують пôдприемства, обчисленѝ на щоразъ ширшѝ розмѣры. Повстають также фабрики, на котрыхъ чолѣ стають яко управителѣ або дѣловодцѣ люде фаховѝ, выобразованѝ при помочи стіпендій зъ фонду краевого. Устають уже численнѝ пробы защѣплюваня въ краю новыхъ галузей промыслу або розвиваня продукціи вже истнуючои, пробы безъ належитого знаня рѣчи та дуже недостаточными средствами пôдпринимани, котрѝ власне черезъ те саме вже въ самôмъ зародѣ не мали услôвя поводженя та провадили лишь до стратъ и знеохоченя. Теперь акція, маюча на цѣли нопиране промыслу въ краю запомочію позичокъ зъ краевого фонду промыслового и запомогъ, розвивае ся пôсля усталеного вже пляну практично выпробованою методою, отже успѣшно и безъ немилыхъ заводôвъ.

Школы промысловѝ доповняючѝ, розвивають ся въ нашôмъ краю поволи але стало. Въ р. 1890 було такихъ школъ 19 зъ числомъ ученикôвъ 3357, въ р. 1891 було чинныхъ школъ промысловыхъ доповняючихъ 22 а число ихъ ученикôвъ пôднесло ся до 3662. Прибули отже 3 новѝ заведеня и 350 ученикôвъ. Новѝ школы повстали именно въ Самборѣ, Горлицяхъ и Вѣличнѣ. Крôмъ того запевнене вже а заложене такихъ 2 школъ въ Подґуржу и Тернополи.

Фаховыхъ школъ рукодѣльничихъ и взоровыхъ варстатôвъ, удержуваныхъ коштомъ скарбу краевого, або зъ того скарбу субвенціонованыхъ, есть теперь 29, вчисляючи въ то и досвѣдну стацію керамичну, котра мае зъ того взгляду почасти значѣне школы, що образуе управителѣвъ и дѣловодцѣвъ (веркмайстрôвъ) для гончарскихъ школъ и для фабрикъ выробôвъ глиняныхъ.

Въ минувшôмъ роцѣ прибули три новѝ варстаты взôрцевѝ, именно: колодѣйскій въ Грибовѣ, ткацкій въ Рихвальдѣ и шевскій въ Угновѣ. Всѣ школы рукодѣльничѝ и варстаты взоровѝ, остаючѝ пôдъ опѣкою краю, затруд-

---

еи лишь до половины. А Шікó, нѣбы то ему теперь зôбрало ся на велику щирôсть, вôдозвавъ ся:

— Гараздъ! Коли вамъ, бабусю, она такъ смакуе, то дамъ вамъ цѣлый боклажокъ такои горѣвки; нехай знають люде, що мы и доси ще старѝ приятелѣ.

Старуха не сказала на то нѣ сякъ нѣ такъ и вôдъѣхала домôвъ трохи пôдпита.

На другій день зъявивъ ся знову властитель гостинницѣ у бабусѣ Маґльоарихи. Добувъ зъ воза спорый боклажокъ, побитый зелѣзными обручами, наточивъ зъ него горѣвки та давъ покушати бабусѣ. И ось: була то по правдѣ тота „знаменита", тота сама горѣвка, що вчерашна.

Коли вже выпили разомъ по три чарки, забиравъ ся Шікó домôвъ та й сказавъ:

— Пийте лишь до волѣ, золота бабусю! Не жалуйте собѣ та не оглядайтесь на нѣщо! Коли сей зробить ся порожный, то привезу вамъ другій. Ще мене на тôлько стане, абы вамъ не пожалувати. Чимъ бôльше буде вамъ смакувати, чимъ скорше будете зъ нимъ готовѝ, тымъ лѣпше!

А вôдтакъ поѣхавъ.

За чотири днѣ приѣхавъ знову. Бабуся Маґльоариха крышила собѣ якъ разъ хлѣба до юшки передъ своими дверми. Пôдôйшовъ до неи, поздоровкавъ ся зъ нею, та нахиливъ ся до еи старого лиця. Вôдъ старухи заносило горѣвкою, а у Шікота ажь лице зачервонѣлось зъ радости.

— Ну, щожь, хиба выпемо собѣ по чарцѣ? — вôдозвавъ ся до неи. Та й выпили двѣ, три, не забули ще и цокнути чарками одну объ другу.

Незадовго стали всѣ сусѣды розказувати, що стара Маґльоариха почала таки зъ частенька заглядати до чарки, що таки на добре взялась до горѣвки, — але потайкомъ.

Дôйшло наконецъ до того, що еи знайдуть запиту въ кухни на земли, або де на дворѣ, а то неразъ и на улици. За кождый разъ занесуть еи до хаты задубанѣлу, якъ бы мертву.

Шікó вже не заходивъ до неи. Колижь ему хто розказуе бувало, що стало ся зъ старою селянкою, то вôнъ нѣбы то засумуе ся та мурконтить собѣ пôдъ носомъ:

— То нещасте, то погана навичка, та ще для такои старои людины якъ она. Ба, та ще коли чоловѣкъ такій старый якъ она, то и нѣчого не вдѣешь противъ того. Не вôдвыкне вже вôдъ того, а побачите, що она борзо зôйде марно зъ сего свѣта.

И дѣйстно зôйшла борзо зъ сего свѣта. Вже слѣдуючои зимы около Рôздвяныхъ святъ, вынесли еи на марахъ. Знайшли еи запиту на смерть на снѣгу.

Шікó забравъ хуторъ. А вôдтакъ ще неразъ и говоривъ:

— Кобы не тота проклята горѣвка, могла бы була старуха жити хочь бы ще якихъ и десять лѣтъ.

няють 105 силъ учительскихъ. Именно 78 учителѣвъ фаховыхъ и 27 учителѣвъ помôчныхъ до предметôвъ загально образуючихъ. Зъ кружка 78 учителѣвъ фаховыхъ, 9 мае академичне образоване. Учениковъ числять тѣ заведеня теперь округло 1.000; зъ тыхъ було въ 1890/1 шкôльнôмъ роцѣ учениковъ звычайныхъ 917, надзвычайныхъ, т. є. майстрôвъ або робôтниковъ, приниманыхъ до школы часово для набутя бѣглости въ певнôй техницѣ спецiяльнôй — 74.

Майже одна третина учениковъ фаховыхъ шкôлъ промысловыхъ, побирала стипендія або часовiй запомоги, котрыхъ рôчна сума выносить 15.692 зр.

Що до умѣщеня, мають 22 заведеня льокалѣ вôдповѣднi, 7 менше вôдповѣднi и малi. Десять шкôлъ мѣстить ся въ будынкахъ умысно для нихъ выбудованыхъ.

Кошть удержаня тыхъ 29 заведень, выносивъ въ 1891 р. суму 142.284 зр.

На покрыте тои сумы складають ся слѣдуючiй чинники:

а) власнi доходы заведень 19.489 зр., або 13·6 прцтъ;

б) громады и повѣты 15.922 зр., або 11·1 прцтъ;

в) краевый скарбъ 53.246 зр., або 37·5 прцтъ;

г) правительство дае 51.380 зр., або 36·2 прцтъ;

д) стоваришеня и институции 2.247 зр., або 1·6 прцтъ.

Переглядъ полiтичный.

О кôнци сесiи Рады державнои и о скликаню соймôвъ краєвыхъ, надходить теперь зъ Вѣдня знову инша чутка. Коло польске старає ся, щобы соймы краєвi були скликанi ще въ лютôмъ и мае надѣю, що его заходы увѣнчають ся успѣхомъ. Зъ Вѣдня доносять отже, що въ недѣлю вôдбула ся тамъ нарада мiнiстрôвъ, на котрôй ухвалено скликати соймы дня 5 лютого я засѣданя ихъ потягнуть ся черезъ чотири недѣлѣ. Въ мартѣ по соймахъ буде знову скликана Рада державна.

Нинѣ розпочинає ся въ Палатѣ пословъ дебата надъ угодами торговельными. Противъ угодъ тыхъ выступлять рѣшучо лишь однi Молодочехи.

Times розпустила вѣсть, що кардиналъ вѣденьскiй Груша, будучи недавно въ Римѣ, старавъ ся наклонити папу, щобы вôнъ не протививъ ся гостннѣ австрiйского Монарха въ Римѣ, и папа мавъ на то згодити ся, въ наслѣдокъ чого Є. Вел. Цѣсарь австрiйскiй мавъ бы въ осени сего року прiѣхати до Риму въ гостину до короля Гумберта. Pest. Lloyd и Vaterland доносять теперь згôдно, що на цѣлôй тôй вѣсти нема и слова правды.

Въ Хересъ въ Испанiи проявила ся оногди мала ворохобня. Депешѣ зъ Мадриту доносять, що анархiсты напали оногди узброенi на мѣсто въ ночи и стали рабувати. Они кинулись були також на касарню и хотѣли єи здобути, але войско ихъ вôдперло. Бiйка тревала цѣлу нôчь. Якiйсь анархiстъ вôдтявъ серпомъ голову одному мѣщанинови, що якъ разъ выходивъ зъ театру. Кавалерiя гонить теперь за анархiстами по цѣлôй околици. Правительство доказує, що цѣлый сей рухъ есть чисто анархiчный выкликаный соцiялiстами. Трудно однакожъ припустити, щобы то бувъ лишь чисто анархiчный рухъ, бо и зъ вôдки набралось бы тôлько анархiстôвъ, щобы они черезъ цѣлу нôчь могли вести завзяту борбу зъ войскомъ и жандармерiею. Скорше здаесь, що есть то обявъ того руху революцiйного, якiй зъ давенъ давна пануе въ Испанiи.

Въ Персiи ворохобня тютюнова все ще не притихла. Шахъ видѣвъ ся змушенымъ розвязати угоду монополю тютюнового зъ товариствомъ англiйскимъ и сконцентрувавъ значну силу войска въ столици. Ворохобня прибрала теперь грôзнiй розмѣры а ворохобники звернули теперь свою ненависть на Европейцѣвъ. Загально припускають, що въ цѣлôмъ сѣмъ руху грає велику ролю тайна рука Россiи.

Новинки.

— **Зъ кôнцемъ року.** Зъ нинѣшнымъ числомъ кôнчимо першiй рôкъ нашого выдавництва. Безъ претенсiй до якихъ небудь заслугъ кôнчимо першiй рôчникъ нашои часописи, а коли она хочь въ маленькôй частинѣ, хочь въ чôмъ небудь, причинила ся до загального добра нашого народу, нашого краю и державы, то буде се для насъ лишь радостiю въ тôмъ переконаню, що мы по змозѣ старали ся сповняти нашь обовязокъ. Читателямъ же нашимъ, котрi въ сѣмъ першôмъ роцѣ почтили насъ своимъ довѣрiємъ, дякуємо сердечно за ихъ прихильнôсть и просимо, щобы и дальше вôдносили ся до нашои часописи зъ такимъ самымъ довѣрiємъ, якъ и доси. Зъ надходячимъ Новымъ рокомъ желаємо имъ всего добра а цѣлому нашому народови вытревалости та згоды въ єго тяжкихъ трудахъ около народного вôдродженя и пôднесеня свого быту матерiяльного.

— **Конкурсы.** Ц. к. Дирекцiя почтъ и телеґрафôвъ у Львовѣ розписує конкурсъ на кôлька посадъ кондукторôвъ, листоносôвъ а взглядно почтовыхъ возьныхъ въ тымчасовôмъ характерѣ службовôмъ зъ платнею 400, 300 и 200 зр. евентуально на кôлька мѣсць дозорцѣвъ телеґрафiчныхъ лiнiй зъ платнею 400 зр. и додатками активальными. Поданя вносити треба до 29 сѣчня въ Дирекцiю почтъ и телеґрафôвъ у Львовѣ.

— **Зборы робôтникôвъ львôвскихъ** ухвалили оногди на своѣмъ зôбраню въ ратушевôй сали цѣлый рядъ резолюцiй, въ котрыхъ домагають ся мѣжь иншимъ: помноженя числа инспекторôвъ въ Галичинѣ, реформы закона о инспекторахъ промысловыхъ въ тôмъ напрямѣ, абы половину инспекторôвъ именувало правительство а половину абы выбирали робôтники зъ помѣжь себе, заведеня инспекторôвъ промысловыхъ жѣночого пола для надзору пôдприємствъ, де працюють робôтницѣ. Ухвалено также резолюцiи и въ иншихъ напрямахъ якъ прим.: о загальнôмъ тайнôмъ голосованю, о знесеню стемпля дневникарского, о вôльнôй кольпортажи выдавництвъ и т. д.

— **Пошести.** Пôсля урядового ствердженя ширить ся въ селѣ Конкольникахъ, коло Львова, вôспа епiдемiчно, а въ Пôдгайчикахъ коло Коломыѣ шкарлятина.

— **На посаду бурмiстра въ Коломыѣ,** опорожнену по бл. п. бурмiстрѣ Цулявфѣ, убѣгають ся кандидаты: дръ Дембiцкiй, Яковъ Асланъ, дръ Трахтенберґъ, радникъ Клюсикъ и радникъ Якубовскiй. Найбôльше выглядôвъ мае дръ Теофiль Дембiцкiй.

— **Обкрадене церкви.** Минувшои недѣлѣ закравъ ся пополудню передъ вечѣрнею злодѣй до церкви въ Добромили и порозбивавъ чотири скарбоны. Та нѣмъ ще встигъ зъ крадежею утечи, надôйшовъ дякъ, а побачивши порозбиванi скарбоны, замкнувъ дверѣ вôдъ церкви, закликавъ людей до помочи и злодѣя прихопили та вôддали въ руки справедливости.

— **Львôвскi злодѣѣ,** абы упевнити ся, що скраденi рѣчи останутъ помимо шуканя полiцiи при нихъ, упали на добрый помыслъ: краденi рѣчи, особливо одѣнє высылали заразъ на провiнцiю и тамъ поробили собѣ головнi склады. Однакъ полiцiя львôвска впала ще на лѣпшiй помыслъ, бо повыкрывала тi склады въ Мостахъ великихъ, Городку и Лежайску. Властителѣвъ тыхъ складôвъ, самыхъ жидôвъ, полiцiя арештувала и осадила пôдъ ключь.

— **Завчасу розпочавъ.** Въ Тернополи арештували власти одного ученика школы вправъ при тамошнôй учительскôй семинарiи, котрый выѣхавъ бувъ недавно до Борокъ, надавъ тамъ на своє имя на почтѣ 5 зр. переказомъ до Тернополя а повернувши, дописавъ на вôдобранôмъ переказѣ до слова „пять“ окôнченє „десять“, що вчинило суму пятьдесять зр., и зъ тымъ пôшовъ до касы на почту по грошѣ. Тамъ однакъ прихопили хитрого пташка и вôддали, де належало.

— **Авансъ.... въ долину.** Въ Рускôмъ селѣ, коло Ряшева, п. Ясевичь бувъ радникомъ громадскои рады. Але коли въ селѣ опорожнилась посада громадского полiцая, панъ радникъ Ясевичь подавъ ся зъ свого достоиньства до димiсiи а натомѣсть подавъ ся на посаду полiцая громадского (котру и одержавъ).

— **Могила Мазепы.** Россiйска ґазета „Южанинъ“ доносить, що якомусь россiйскому подорожникови удало ся вôдшукати въ церквѣ Матери Божои въ Ґалацу могилу украиньского гетьмана Мазепы, котрый користаючи зъ вôйны Россiи за часôвъ царя Петра I въ шведскимъ королемъ Каролемъ XII хотѣвъ вôдорвати Украину вôдъ Россiи и длятого помагавъ Шведамъ. Той подорожникъ пôйшовъ разомъ зъ мѣсцевымъ парохомъ до згаданои церкви, тамъ отворили якiсь малi дверѣ въ однôй зъ бôчныхъ стѣнъ, а переступивши кôлька ступенѣвъ, стануди передъ написею, котра находила ся колись на могилѣ Мазепы. Написъ була попсована до половины и выломана. Священикъ опроваджуючiй подорожника пояснивъ, що то царь Петро I перебуваючи надъ Прутомъ и въ Ґалацу, найшовъ тѣло свого ворога, велѣвъ выймити єго изъ могилы и кинути до Дунаю.

— **Злодѣйска штука.** Въ Берлинѣ прийшла до склепу одна жѣнка въ кошомъ на плечохъ, зъ котрого сторчавъ великiй горнець, и зажадала кавы, цукру, гербаты та иншихъ такихъ рѣчей, а склавши все до того горшка, просила купця, абы позволивъ ѣй лишити на якiйсь часъ горнець зъ тыми рѣчами въ склепѣ, бо мае дещо ще покупити въ иншихъ склепахъ, а вôдтакъ верне, возьме горнець и заплатить за набранi рѣчи. Очевидно, що купець приставъ на те, и жѣнка завязала въ єго очахъ горнець плахтою та поставила въ кутѣ. Але коли минуло забогато часу а жѣнка не приходила, заглянувъ купець до горшка и побачивъ — що горнець бувъ зовсѣмъ пустый и безъ дна. Рѣчи, котрi зручна злодѣйка забрала, вартували коло десять марокъ, значить ся 6 зр. на нашi грошѣ.

Телеграмы.

Прага 12 сѣчня. Чотирохъ студентôвъ и одну робôтницю фабричну, котрымъ выточено процесъ за розрухи, якi свого часу були въ Смiховѣ въ роковины битвы на Бѣлôй горѣ, засуджено на строгiй арештъ вôдъ двананцять днѣвъ до одного мѣсяця.

Кольонiя 12 сѣчня. До Kôln. Ztg. доносять зъ Петербурга, що полiцiя арештувала тамъ двѣ особы, що мали при нагодѣ подорожи царя до Криму пôдложити динамiтовi бомбы на насыпѣ зелѣзницѣ.

Парижъ 12 сѣчня. Мiнiстеръ торговлѣ заявивъ въ палатѣ пословъ, що вôдъ 1. лютого буде наложене на италiяньскi продукты мыто пôсля ухваленои ґен. тарифы. Надзвычайну сесiю палаты пословъ за рôкъ 1891 закрыто вчера; нинѣ розпочинає ся звычайна сегорôчна сесiя. Сенатъ закôнчивъ дебату буджетову.

Петербургъ 12 сѣчня. St. Peterbg. Journ. доносить, що ґен. Гурко мае уступити зъ посады варшавского ґен.-ґубернатора.

Танґеръ 12 сѣчня. Ворохобники пôдходять пôдъ Танґеръ; на дорозѣ переловили они каравану, що ишла до Маррекшь (Марокко).

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

12 сѣчня	Львôвъ	Тернополь	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	11·25 11 75	11 70 11·50	10·71 11·75	11 35 12·—
Жито	10·—10·35	9 80 10 20	9 50 10 25	10.—10·50
Ячмѣнь	6·75—8 -	6 60—7 75	6·75—8·—	7·50—8 10
Овесъ	7·25—7·70	7·——7 25	6·81 7 25	7 30—7·85
Горохъ	6 50 13·—	6·25 13·—	6·— 12 50	7·— 13 —
Выка	—·—·—	—·—·—	—·—·—	—·—·—
Рѣпакъ	13 —13 50	13 —13.50	3·—13·25	13 25 13 75
Хмель	50·—65·—	—·—·—	—·—·—	—·—·—
Конюшина чер.	45·—55 —	42 —52 —	43 —53 —	45·—55·—
Конюшина бѣла	—·—·—	—·—·—	—·—·—	—·—·—
Оковита	21·—21·50	—·—·—	—·—·—	—·—·—

Все за 100 килько netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 21·— до 21·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 50·— до 65·— за 56 кильо.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкiй

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.